

[K. J. Mortensen.]

derfor håbe, at de enkelte kommuner i forbindelse med deres byplanlægning sikrer nogle af disse kolonihaver, både fordi kolonihaverne er basis for en stor del af Danmarks fritidsbeskæftigelse, og fordi adskillige mennesker henter sundhed ved ophold disse steder.

Jeg må ellers som hr. Lowzow sige, at ministeren har imødekommet os væsentligt med de ændringsforslag, der er fremsat. Ministeren er således med hensyn til gyldighedsperioden for fredningsplaner gået ind på, at lovbestemmelsen udformes som en bemyndigelse, således at den forlængede frist kan sættes i kraft, såfremt man på grund af tidnød eller økonomi er tvunget til at udsætte fredninger.

Jeg skal ligesom hr. Lowzow give udtryk for, at det er med stor tilfredshed, vi har opnået forlig om sagen, og vi håber, at lovforslaget bliver vedtaget med alle stemmer, fordi vi finder, at naturfredning er noget, som vi må være fælles om. Vi må være fælles om at sikre Danmarks natur.

Jens Chr. Christensen: I de ca. 20 år, jeg har haft min gang her i folketinget, har vi adskillige gange revideret naturfredningsloven, og hver gang har vi taget et lille skridt fremad imod de formål, som vi ønsker at nå, nemlig at værne den danske natur, og hver gang har vi gennemført naturfredningsloven med et temmelig stort flertal her i det høje ting. Det er også min opfattelse, at det tjener formålet bedst, at der er så stort et flertal bag ved naturfredningsloven som muligt. Jeg tror, alle tingets medlemmer samtidig er enige i, at vi også skal være forsigtige med ikke at krænke vort erhvervsliv mere end højst nødvendigt. Vi er alle enige om, at vi skal værne Danmarks natur, og det er helt i orden, men vi har somme tider set forslag, som har haft en tendens til at træde erhvervslivet for nær. Jeg synes, vi har opnået ved de stillede ændringsforslag at tage brodden noget af det forslag, der var fremsat oprindeligt.

I mit parti, venstre — man må vel føje til: på nær enkelte undtagelser blandt venstres folketingsgruppens medlemmer — er vi glade for, at vi også denne gang kan gå ind for det forslag til naturfredningslov, som udvalget nu i samråd med ministeren har fundet frem

til. Vi er glade for, at vi i udvalget er blevet enige, både udvalgets medlemmer indbyrdes og i de samråd, vi har haft med den højtærede minister. Vi er glade for de ændringsforslag, der er fremsat, og ikke mindst for de udtalelser om lovens indhold, som betænkningen rummer. Jeg hæfter mig navnlig ved ministerens fortolkning af § 37 med hensyn til landbrugsbygninger og landbrugets stuehuse lige så vel som hele spørgsmålet om beplantning. Alle udvalgets medlemmer er enige med ministeren i, at enhver bebyggelse i det, vi kalder det åbne land, må placeres sådan, at den skæmmer mindst muligt. Det er ikke almindeligt landbrugsbyggeri og hvad der hører herindunder, vi skal vende os imod, men det er dér, hvor man camouflerer andre bygninger som landbrugsbygninger og derved søger at omgå loven for at bygge i det nævnte åbne land.

Jeg er nogenlunde tilfreds med, at bestemmelserne i § 38 og § 40, der drejer sig om udskydelsesfristen, efter ændringsforslagene ikke længere bliver generelle; nu bliver det sådan, at ministeren, hvis presset dels arbejdsmæssigt, dels økonomisk bliver for stort, kan fastsætte udskydelsesregler. Jeg føler mig overbevist om, at man på den måde vil fremme administrationen, sådan at der ikke opstår unødigt ventetid.

Min nogenlunde tilfredshed gælder også fortolkningen af § 43, stk. 1, nr. 4, hvor det drejer sig om pelsdyrfarme. Efter udvalgets og ministerens fortolkning kan der ikke herske tvivl om, at hvor det er en virkelig gren af landbruget, vil der ikke kunne lægges hindringer i vejen for en naturlig placering. Men også her gælder det, at det, loven skal hindre, er en camoufleret omgæelse. Vi er alle enige om, at man må ikke skæmme naturen ved at bygge helt planløst, hvis man lige så vel kan bygge andre steder.

På linje med det, ordføreren for det konservative folkeparti nævnte, er det både min og mit partis opfattelse af spørgsmålet om vandløb, at her burde vi have holdt os til en bundbredde på de 4 m; det bliver nu ændret til 2 m. Der er efter min opfattelse ikke nogen særlig begrundelse for, at vi nu indskrænker vandløbenes bredde til de 2 m. Men vi har også fra mit partis side sat stor pris på, at der kunne opnås enighed, og så må vi selvfølgelig sluge det med.

Med disse få udtalelser kan jeg tilsige mit